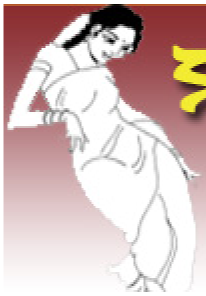

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రమణి

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

జెన్‌టింగ్ హైలాండ్స్‌లో అమ్మమ్మలు

మా ఆయన ఖాళీగా ఉండలేరు. ఉన్న చోట ఉండకుండా ఏదో ఒక పని చేస్తుంటారు. ఆదివారం వస్తే మా ఇల్లు కళకళలాడుతుంటుంది. వచ్చే పోయే అతిథులతో అనుకుంటే పొరపాటే! ఎలక్ట్రీషియన్లతో, తాపీ మేస్త్రీలతో, రంగులేసేవాళ్ళతో. ఆయనకి వీళ్ళతో అవినాభావ సంబంధం. ఒక్క ఆదివారం కూడా వీళ్ళు లేకుండా పొద్దు గడవదు! ఇంక బయట పనులూ అంతే! అస్తమానం బుర్రున బయటికి వెళ్ళడం, ఏ మగ్గో, చాంతాడో, టబ్బో, మంచినీళ్ళ సీసాల పెట్టో కొనుక్కురావడం. ఇంకా బోర్‌గా ఉంటే వీధిలో ఇంకో ఎలక్ట్రిక్ పోల్ కోసమో, సందు చివర చెత్త శుభ్రం చెయ్యలేదనో, ఫోన్ చేసి అరవడం. ఈ పనులన్నీ కల్పించుకున్నవే కానీ, ఆయనకి తప్పనిసరికావు! అలాగే ఒకనాడు "మన అందరికీ పాస్ పోర్టులుంటే ఎంత బావుంటుందో!" అన్నారు.

"ఏం? మీ మేనకోడలో, మరదలో అమెరికాలో ఉన్నారా?" అన్నాను.

"అదికాదు.. పాస్‌పోర్టు ఇంపార్టెంట్ డాక్యుమెంట్‌గా, అందుకే ఉండాలి" అన్నారు.

అన్నదే తడవుగా నన్నూ, పిల్లల్నీ, ఫోటోలు తీయించుకోవాలని గొడవ చేసారు. ఓ మూలగా పడుకున్న మా అమ్మని కూడా "మీరూ తీయించేసుకోండి! ఓ పని అయిపోతుంది" అని తొందర చేసారు.

పాస్‌పోర్టే కదా అని నేనూ ఊరుకున్నాను.

ఆ తరువాత మొదలయింది అసలు కథ! మా అమ్మ ఏ పెట్టి సర్దుతున్నప్పుడో అది కనపడినప్పుడల్లా "ఎందుకీ పాస్‌పోర్టూ? ఏ దేశం అయినా వెళ్తానా, ఏమన్నానా?" అని సణగడం మొదలు పెట్టింది. ఈవిడ ఆర్.టీ.సీలో ఉద్యోగం చెయ్యడం కాదుకానీ ప్రయాణాలంటే మహా సరదా!

ఈవిడ అక్కయ్య ఈవిడతో "మనం సింగపూర్ వెళదామా పాపాయీ?... లేదా మలేషియా వెళదామా?" అని అడగడంతో ఈవిడకి లేని పోని ఊహలొచ్చాయి.

మా పిల్లలు మాత్రం "మలేషియాలో ఈ అమ్మమ్మలిద్దరూ మందు కొడతారా? కేసినోల కెళ్ళి జూదం ఆడతారా?" అన్నారు. అంతటితో ఊరుకోకుండా వీళ్ళకి బర్ముడాలేసి, టీ షర్టులతో, తలలకి హాట్‌లు పెట్టి ఊహించుకుంటూ రకరకాల జోకులేసారు. దాంతో **వీళ్ళు అఫెండ్ అయిపోయి "మనం తాగకపోతే ఫారెన్ వెళ్ళకూడదటే!" అని మానేసుకున్నారు.**

పులి మీద పుటలా నేను 'మధుమాసం' సినిమా షూటింగ్ అప్పుడు మలేషియా వెళ్ళాల్సొచ్చింది. అప్పుడు మా అమ్మకి రాలేదుకానీ, మా పెద్దమ్మకి ఓ ఐడియా వచ్చింది.

"పాపాయ్.. నీ కూతురు నిన్నూ తీసుకెళ్ళొచ్చుగా?" అంది. ఈవిడ ఆ మాట విన్నప్పటినుండీ డల్‌గా మారిపోయింది.

ఇంకొంతకాలం గడిచాకా, నేను వంగూరి ఫౌండేషన్ వారి సౌజన్యం వల్ల అమెరికా వెళ్ళాల్సొచ్చింది.

"కొంతమంది పాస్ పోర్టులు తీసుకున్న వేళావిశేషం ... చక్కగా వెళతారు... నేనూ తీసుకున్నాను.. ఎందుకూ?" అంటూ అమ్మ పనిమనుషులతో, వాచ్‌మెన్ భార్యలతో వాపోయింది.

ఈలోగా మా పెద్దమ్మని వాళ్ళ అమ్మాయి శ్రీలంక తీసుకెళ్ళి తీసుకొచ్చింది. ఆవిడ పాస్ పోర్ట్ మీద ముద్రపడిపోయింది. దాంతో మా ఇంట్లో 'పాస్‌పోర్ట్' మాటొస్తే అందరికీ హడల్‌గా ఉంది. మా అమ్మ పాస్‌పోర్ట్‌కి మూడొందలు ఖర్చుపెట్టి మూడురోజుల్లో తీసుకొచ్చిన పెద్దమనిషి, ఆదివారం వస్తే పనివాళ్ళతో కలిసి పనులు చేయిస్తూ పాలోమని తిరుగుతున్నాడే కానీ, తను చేసిన పనివల్ల ఓ హృదయం గాయపడి నిట్టూర్పులు విడుస్తోందని పట్టించుకోవడం లేదు!

మా పెద్ద పిన్ని ఒకావిడ కందుకూరి రాజ్యలక్ష్మీ కళాశాలకి వైస్ ప్రిన్సిపాల్‌గా చేసి రిటైరయ్యింది. పేరు చంద్రభాను. ఆవిడా మా అమ్మ చాలా స్నేహంగా, కలిసి భజనలకి వెళుతూ, చీరల షాపింగులకి వెళుతూ టైం పాస్ చేస్తుంటారు. ఆవిడకీ ఓ పాస్ పోర్టు ఉంది! ఆవిడ కూతురు అమెరికాలో ఉంది. ఆవిడ కానీ ఆ పాస్‌పోర్ట్‌తో అమెరికా వెళ్ళిపోతుందేమోనని మా అమ్మకి అదాటుగానే ఉంది! అప్పటికీ నేను వినేటట్లుగా "విజయ నన్నూ వాళ్ళమ్మతో అమెరికా రమ్మంటుందే!" అని ఒకటి రెండుసార్లు అని చూసింది. కెనడాలో ఉన్న మా చిన్న పెద్దమ్మ కూతురితో కూడా కెనడా రావాలంటే ఏం చెయ్యాలో వీళ్ళు అడిగి చూసారు! ఈ విధంగా వీళ్ళు అమెరికా కాకపోతే ఏ పాకిస్తానో, లేదా ఉగాండానో అయినా పాస్ పోర్ట్‌తో వెళ్ళొద్దాం అని నిర్ణయించేసుకున్నారు.

అప్పటికీ నేను "ఫారెన్ ట్రిప్పంటే మాటలు కాదు, ఎస్క్యులేటర్స్ మీదే పైకి ఎక్కాలీ, దిగాలీ, అని భయపెట్టాను. మా అమ్మకి ఎస్క్యులేటర్ అంటే తగని భయం! అది నెమ్మదిగా కదిలితే ఎక్కుతానంటుంది. మా పిన్ని అసలు ఎప్పుడూ ఎక్కలేదు కాబట్టి భయపడలేదు!

ఒకరోజు నా మిత్రుడొకడు "మన పోలీస్ స్టోరీ సాయికుమార్ నిన్ను కలవాలంటున్నాడు. ఏదో స్టోరీ రాయాలట," అని పిలిచాడు. ఈ మిత్రుడు నాకు ఆపదలలో ఆపన్న హస్తం అందిస్తాడు. అందుకే వెంటనే వెళ్ళాను. సాధారణంగా ఫోటోగ్రాఫర్‌ని చూస్తే ఫోటోలు తీయించుకోవాలనీ, జ్యోతిష్యం తెలుసుంటే చెయ్యి చూపించుకోవాలనీ ఎలా ఉంటుందో, అలాగే రచయితల్ని చూస్తే "మా కథ రాయండీ... నా జీవితం నిండా మలుపులే" అంటుంటారు చాలామంది. నేనూ అలాగే సాయికుమార్ ఏదో కథ చెపుతాడనుకుని వెళ్ళాను. కానీ ఆయన ఆరు బైండెడ్ డైరీలు చూపించారు. అవి వాళ్ళమ్మగారు రాసినవి. "మా అమ్మ ఒకప్పుడు పోలో ఆడేది.. చాలా పోష్ లేడీ. నాటకాల్లో ఏక్ట్ చేసేది. నాన్ బ్రాహ్మిన్. మా నాన్నగారిని పెళ్ళాడాక బ్రాహ్మణత్వం స్వీకరించింది. లేమిలో కలిమిలో మా అందరినీ ఒకేలా చూస్తూ వంట గదికే అంకితం అయిపోయింది. కళలు అన్నీ అటకెక్కాయి. ఆవిడకి ఒక ఇల్లాలిగా, తల్లిగా, అత్తగారిగా, నానమ్మగా కలిగిన ఫీలింగ్స్ ఈ డైరీల నిండా రాసుకుంది. ముఖ్యంగా నన్ను కలచివేసిన విషయం ఏవిటంటే, ఆవిడకి ఊటీ చూడాలని

ఉండేదిట. అది ఎవరి వల్లా తీరలేదని రాసుకుంది "అని సాయి కొంచెం సేపు బాధగా ఆగి, "ఊటీ షూటింగ్ నిమిత్తం మేం ఎన్నిసార్లో వెళ్ళాము. మా భార్యల్నీ అన్నదమ్ములం అంతా తీసుకెళ్ళాం, కానీ కన్నతల్లికి ఊటీ చూడాలనే కోరిక ఉందని తెలుసుకోలేకపోయాం... ఇప్పుడు ఆవిడ లేదు! నేను ఏం చేసి ఈ బాధ పోగొట్టుకోనూ? మా అమ్మ ఒక్కసారైనా నోరు తెరిచి నాతో ఈ విషయం చెపితే ఎంత బావుండేదీ?" అని తెగ ఫీలయ్యారు. ఆ తరువాత మేం ఆ డైరీలని ఏ రూపకంగా తీసుకురావాలని కొంతసేపు చర్చించుకుని, నవలగా రాస్తే బావుంటుందని అనుకుని, వచ్చెయ్య బోతుంటే, హాస్య నటుడు ఆలీ వచ్చారు. "మిగతా వాళ్ళంతా కూడా మలేషియా వస్తున్నారా?" అని అతను అడిగాడు.

అప్పుడు నాకు వాళ్ళంతా తెలుగు మహాసభలకి మలేషియా వెళుతున్నట్లు తెలిసింది. తెలుగునాట తప్ప ప్రపంచంలో ఎక్కడ జరిగినా తెలుగు మహా సభలకి జనం బాగా వెళతారు! నేను మా మిత్రుడు ప్రసాద్‌తో "మా అమ్మా నేను వస్తాం. తీసుకెళతారా? వాళ్ళ అమ్మకి ఊటీ కోరిక ఎలాగో, మా అమ్మకి ఫారెన్ కంట్రీ కోరిక అలాగా!" అన్నాను.

"సరే! పాస్‌పోర్టులు ఇవ్వండి" అన్నాడు. నేను ఆ ఆదివారం మా అమ్మ వస్తే ఈ విషయం చెప్పాను. ఆవిడ ఆనందంతో ఉబ్బి తబ్బిబ్బు అయింది. సాంబారూ, గుత్తి వంకాయకూరా చాలా రుచిగా చేసింది. మధ్యాహ్నం నేను రాసుకుంటుంటే వచ్చి "మరే.. మరే" అంది.

"చెప్పు!" అన్నాను.

"అన్నయ్యకి ఒక్కడికీ చెప్పు! తర్వాత చెప్పలేదంటాడు" అంది.

"ఊ!" అన్నాను.

సాయంత్రం మళ్ళీ కాకరకాయలు వేయిస్తూ, "మరే.. మరే" అంది.

"మళ్ళీ ఏవిటి?" అన్నాను.

"వాడిని రమ్మని వదినని రమ్మనకపోతే ఏవనుకుంటుందీ?" అంది.

"సరే" అన్నాను.

రాత్రి భోజనాల వేళ "మరే" అనగానే" ఇంకా ఎవరు?" అన్నాను.

"పాపం పెద్ద పిన్నికి ఎవరున్నారే? పిల్ల దూరాభారం.. ఎవరు తీసుకెళతారు చెప్పు? అన్నింటికీ అక్కా నేనున్నాను అని నాకు సాయంగా ఉంటుంది" అని ముక్కు చీదింది.

నేను రాస్తున్న పెన్ పక్కన పడేసి "ఇంకా పై ఇంటి లలితగారూ? ఎదురింటావిడా?" అని అడిగాను.

"దీనికి కోపం ఎక్కువ. అన్నీ మేనత్త పోలికలు" అని చచ్చిపోయిన మా మేనత్తని గుర్తుచేస్తూ అక్కడి నుండి వెళ్ళిపోయింది.

"పాస్‌పోర్టులు తెప్పించేసాను.. తన్నుకు చావండి" అన్నట్లు స్టార్ స్పోర్ట్స్ చూస్తూ మా ఆయన కులాసాగా కనిపించారు. ఒళ్ళు మండుతున్నా, వెళ్ళి ట్రావెల్స్ వాళ్ళతో మాట్లాడాను. 'లార్ వెన్' అన్న బోర్డ్ చూసి 'అమెరికన్ కంపెనీ అనుకున్నా.. అది లార్డ్ వెంకటేశ్వరా ట్రావెల్స్‌కి షార్ట్ ఫార్మట! మొత్తం 33,000/- తలకి చొప్పున కట్టి, వీసాకి ఫోటోలు తీయించి రెడీ చేయించాను.

ఈలోగా నాకు 'బోన్ వాయేజ్' అని ఫోన్ కాల్స్ వచ్చాయి. మా అమ్మా, పిన్ని ప్రచారం చేసేసారు. అంతేకాదు, పదిరోజుల ముందు నుండీ పదిసార్లు చీరలు సర్దారు, పీకారు, మళ్ళీ పెట్టారు. చివరకు ఏం తెచ్చుకున్నారో వాళ్ళే మర్చిపోయారు.

మా అన్నయ్య భోజనాలూ 'గట్రా' అన్నీ ఫ్లయిట్‌లోనే అన్నాడు.

మా అమ్మ ఫారెన్‌లో ఎవరెవరికి ఏం కొనాలో ఒక లిస్ట్ రాసుకుంది.

మా పిన్ని "నాకు 24 మంది ఫ్రెండులున్నారే.. వాళ్ళందరికీ గిఫ్టులు కొనాలి" అని ఓ వందసార్లు చెప్పింది.

మా వదిన "మా సార్‌కి లిక్కర్ బాటిల్స్ కొనాలి" అని అందరి చెవిలో తలోసారీ రహస్యంగా చెపుతూ మా అమ్మ చెవిలో కూడా పొరపాటున చెప్పేసరికి ఆవిడ గుడ్లు ఎర్రచేసింది!

మా వారు నిమిషానికి ఓసారిచొప్పున మా అన్నయ్యకి ఫోన్ చేసి "మీ చెల్లెలికి డబ్బు బాధ్యత అప్ప చెప్పకు, దానికి లెక్కలు తెలీవు" అని చెపుతూనే ఉన్నారు. నా తెలివితేటలు మీదా సమర్ధత మీదా ఆయనకి గొప్ప నమ్మకం!

మా అన్నయ్య మాత్రం అన్నీ నా మీద వదిలి పెట్టి 'బిందాస్'గా ఉన్నాడు. ఇంతమందిని తీసుకువెళుతున్నాను అన్నమాటేకానీ నాకూ భయంగానే ఉంది. ఇద్దరు సీనియర్ సిటిజన్స్ కూడా ఉన్నారు. అసలు ఈ ప్యాకేజీ సెపరేట్. మా అయిదుగురికే ఏర్పాటు చేసాడు మా మిత్రుడు. మహా సభల వాళ్ళతో కాదు.

మా పిన్నికి ఫ్లయిట్ ఎక్కడం కూడా ఇదే మొదటిసారి! మలేషియాలో దిగేవరకూ గొప్ప ఉత్సాహంగా ఉన్నారు. అక్కడ ఎస్క్యులేటర్ చూసి జావకారిపోయారు. బలవంతంగా మూడు సార్లు ఎక్కించి అటూ ఇటూ తిప్పాడు మా అన్నయ్య. మా అమ్మకి అయితే కళ్ళనీళ్ళు ఒకటే తక్కువ!

మలేషియాలో దిగాక 'బల రమణి' అని పై కార్డుతో ఒక నల్లని బాలుడు రడీగా ఉన్నాడు.

ఆ తరువాత 'శంకర శాస్త్రి'లా కోపంగా ఉన్న ఒక టాక్సీ డ్రైవర్ చూపులకి 'శంకర్ మహదేవన్' పోలికలతో వచ్చి రెడీగా ఉన్నాడు.

అతను హోటల్ ముందు మమ్మల్ని దింపేసి, రేపొచ్చి పన్నెండు గంటలకి బయటకి తీసుకువెళతాననీ, ఏ ప్రశ్న అడిగినా పొలైట్‌గా తప్పించుకుని వాకిట్లోంచి వాకిట్లోనే వెళ్ళిపోయాడు.

గ్రాండ్ సీజన్స్ అనే 33 అంతస్తుల హోటల్‌లో ఒక రూమే ఇచ్చి, ఇంకో రూం ఇంకో గంట తరువాత ఇస్తానన్నారు. ఈలోగా మాకు 2817 అనే నెంబర్ కల రూం ఇచ్చారు. అందులో స్నానాలు చేసి ఆ స్టార్ హోటల్ లోనే ఉన్న లంచ్‌కి వెళ్ళాం. అక్కడ మాకు ఓవర్ ఏక్షన్ చేస్తూ మమ్మల్ని అలరించిన ఒక సర్వర్ తగిలాడు. మా అమ్మా, పిన్నీ అక్కడున్న రకరకాల ఫిష్ వెరైటీస్, ప్రాన్స్ చూసి హడిలిపోతారనుకున్నా. కానీ అలా ఏం జరగలేదు. పప్పూ, రోటీ ఆనందంగా తిన్నారు. తరువాత మేం మోనో రైలు ఎక్కి పక్క స్టేషన్‌కి వెళ్ళాం, రైల్వే స్టేషన్ బొమ్మరిల్లులా ముద్దుగా ఉంది. టిక్కెట్టు కన్నంలో వేస్తేకానీ చక్రం తిరిగి మనం స్టేషన్‌లోకి వెళ్ళలేం. ఆ తరువాత సిటీలో క్రింద కాకుండా మన తలల మీద నుండి పైన పట్టాల మీద వెళ్ళే రైలు ఎక్కి ప్రయాణించాం. మా దగ్గరున్న డాలర్లు రింగెట్లుగా మార్చుకున్నాం. హోటల్‌లో ఒక రేటూ, బయట ఒక రేటూ, హైలాండ్స్‌లో ఒక రేటూ ఇలా రింగెట్సు మారుతూ వచ్చాయి. అందరికీ ఇచ్చాకా, షాపింగ్ మొదలు పెట్టారు. ఇండియా కరెన్సీలో 16 రూపాయలు ఒక రింగెట్. అయినా మా అమ్మా పిన్నీ సైతం వాటిని ఆఫ్టాల్ టెన్ రింగెట్స్ గానే చూసి షాపింగ్ చెయ్యడం ఆశ్చర్యం! చెంప పిన్నీసులు, కీ చైన్లు ఆఫ్టాల్ టెన్ రింగెట్సని ఒక్కొక్కటి

మనడబ్బుల్లో 160 రూపాయలు పెట్టి కొన్నారు. ఇంక బాటూ చౌక్‌లో బోలెడు పెర్‌ఫ్యూమ్స్ బొమ్మలూ, ముఖ్యంగా పైటకి పెట్టుకునే బ్రోచెస్ కొన్నాం. అక్కడ ముస్లిం మహిళలు తల మీదుగా బట్ట కప్పుకుని మెడ దగ్గర చిన్న పిన్ను, పైట స్థానంలో అందమైన పెద్ద పిన్నూ పెట్టుకుంటారు. అవి కొన్నాం. రాత్రికి దోశలు దొరికాయి. జ్యూస్‌తో, దోశలతో కడుపు నిండింది.

మరునాడు గ్రాండ్ సీజన్స్‌లో మాకు ఫ్రీ బ్రేక్ ఫాస్ట్. మన ఉప్మా, ఇడ్లీ తప్పా కేకులూ, పుడ్డింగులూ, ఫ్రూట్స్, జ్యూసెస్ అన్నీ బావున్నాయి.

మా శంకర్ మహదేవన్ వచ్చాడు. ఒక్క నిమిషం లాబీలో లేటుగా వచ్చాం అని మాకు ప్రైవేటు చెప్పాడు. అందగాడే కానీ ఒక్కసారి కూడా నవ్వలేదు. లెదర్ ఫ్యాక్టరీకీ, చాక్లెట్ ఫ్యాక్టరీకీ, టిన్ ఫ్యాక్టరీకీ, తీసుకెళ్ళాడు. తరువాత లంచ్ కోసం ఒక షాపింగ్ మాల్ దగ్గర దింపేసాడు.

మా పిన్ని తన సూట్‌కేస్ కొనే వరకూ మిమ్మల్ని ఏవీ కొనరివ్వలేదు! చక్రాలున్న ఆ సూట్ కేస్‌ని కింద లాగితే మట్టవుతుందని చంకలో పెట్టుకుని దాదాపు పదిమైళ్ళు నడిచింది. అది ఎయిర్ పోర్ట్‌లోనే కిందకి దించింది. షాపులో కీ చైన్స్ అమ్మే అమ్మాయి మా అమ్మని, పిన్నినీ ఒకే లాంటి చీరలు కట్టుకుని ఉంటే, మీ ఇద్దరూ ట్విన్సా అని అడిగింది. దానికి మా అమ్మ అవును ట్విన్సే, నేను రామచంద్రాపురంలో అది రాజమండ్రిలో పుట్టామని చెప్పింది.

మా అన్నయ సోనీ కెమేరా కొన్నాడు. షాపు వాడిని పదహారు ఫోటోలు తీశాడు. ఇంటికొచ్చి వచ్చి చూసుకుంటే అన్నీ వాడివే. ఒక పాకిస్తానీ రెస్టారెంట్‌లో లంచ్ చేసాం. ఎక్కడి కెళ్ళిన షారూఖ్ ఖాన్ తెలుసు! రజనీ కాంత్ తెలుసు! మన ఫిల్మ్ ఫీల్డ్ ఎంత గొప్పది! మొత్తం దేశంలో హిందువులంతా 'అరవం'... ముస్లింలంతా 'మలయా' మాట్లాడతారు. మనుషులు ఎంతో సౌమ్యులు! ఏ సాయం అడిగినా వెంటనే చేస్తారు. ఇంగ్లీషు గురించి ముఖ్యంగా చెప్పుకోవాలి. ఎంతో కొలీక్వల్‌గా, ఈజీగా రాసుకుంటారు స్పెల్లింగులు.... పోలీస్ ...polis టేక్సీ....Teksi లాబీ... lobi క్రూ... krew… ఇనిస్టిట్యూట్... కాఫీ....kofy… ఆహా లాంగ్వేజ్ ఎంత సౌకర్యంగా వాడుకున్నారూ? హాయిగా ఉన్నాయి.

ఆ రాత్రి మేం మళ్ళీ చౌకికి వెళ్ళాం.. దానికి మా సౌలభ్యం కోసం బడే చౌడీ అని పేరు పెట్టుకున్నాం. హాయిగా వాచీలూ, గాజులూ, గొలుసులూ అన్నీ కొనేసాం. ఇంటికొచ్చాక చూసుకుంటే అందులో నాలుగు వాచీలు పనిచెయ్యలేదు. అందులో ఒకటి మా డ్రైవర్ కి ఇచ్చాను. వాడు మర్నాడే తెచ్చి ఇచ్చి ఈ వాచ్ పని చెయ్యటం లేదు ఇది తీసుకుని కొత్త సెల్ ఫోన్ కొనిపెట్టండమ్మా అని బేరం పెట్టాడు. మా ఆయన కోసం ఎక్స్పై అని కొత్త సెల్ ఫోన్ కొన్నాను. అది ఇండియాలో ఇంకా రాలేదు. దానిలో బోలెడు ఫీచర్స్ ఉన్నాయి. అప్పట్నించీ ఆయన నన్ను ఒక్క నిమిషం పనిచేసుకోనియ్యటం లేదు. పదినిమిషాలకొకక ఎం.ఎం.ఎస్, నా పెళ్ళికి ముందు ఫోటోలు

స్కాన్ చేసి పంపించటం వగైరా .. వగైరా.. దానితో నా సిట్టింగులకి బోలెడు డిస్టర్బెన్స్. ఆయన ప్రాక్టికల్స్ అన్నీ నా మీదే

మరునాడు ప్రొద్దుట బ్రేక్ ఫాస్ట్ చేసాక చెక్ అవుట్ చేసాం. మా శంకర్ మహాదేవన్ మమ్మల్ని బాటూ కేవ్స్‌లో ఉన్న మురుగన్ గుడికి తీసుకెళ్ళాడు.ఆ సుబ్రహ్మణ్యేశ్వర స్వామి విగ్రహం ముందు మనం చీమల్లా ఉంటాం.. ఫోటోలు పై నెల యాత్రా స్పెషల్‌లో చూడొచ్చు. అక్కడున్న రాణీ రెస్టారెంటులో అరిటాకు లేసి భోజనాలు పెట్టారు. అక్కడున్న ఏనుగు తలకాయలంత కొబ్బరి బొండాల్లో బోలెడు నీళ్ళున్నాయి. నేనూ మా అన్నయ్య బయటకి వచ్చేలోపల మా అమ్మా, పిన్నీ రెండు బొండాలు కొట్టించుకుని నీళ్ళు తాగలేక, వదిలేయలేక మొత్తం తాగి తిన్నదంతా కక్కేశారు. ఎందుకంటే ఒకొక్క కొబ్బరి బొండం ఎనిమిది రింగెట్స్. అందుకని వదలలేదట. వాళ్ళని తిట్టాలో నవ్వాలో అర్థం కాలేదు. మూడు రోజుల తర్వాత దొరికిన మన భోజనం మొత్తం పోయింది. అందులో కొబ్బరి

మాత్రం మా పిన్ని గీరుకుని పట్టుకుని వాన్ ఎక్కబోయింది. ఇంతలో మా శంకర్ మహాదేవన్ కళ్ళెర్ర చేసి అది బయట పారేస్తే కానీ ఎక్కటానికి వీల్లేదన్నాడు. ఆవిడ దారంతా కొబ్బరున్న కాయెంచుకున్నానే అంటూ బాధపడుతూనే ఉంది.

మా డ్రైవర్ మా హోటల్ బుక్కింగ్ రిసీట్ ఇచ్చి జెన్‌టింగ్ హైలాండ్స్ వాకిట్లో వదిలేసి ఎల్లుండి మధ్యాహ్నం వచ్చి తీసుకెళతాననీ, చెక్ అవుట్ అయి, బెల్ బాయ్‌కి సామాన్లు ఇచ్చి అక్కడున్న చైర్స్‌లో కూర్చోమని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

హనుమంతుడి తోకలా ఉన్న 'ఫస్ట్ వరల్డ్' హోటల్ బుకింగ్ కౌంటర్ చకచకా కదిలి మాకు అరగంటలో రూమ్స్ ఎలాట్ అయాయి. డిసిప్లిన్, శుభ్రతా అక్కడ చూసి మనవాళ్ళు నేర్చుకోవాలి!

'ఫస్ట్‌వరల్డ్' గిన్నీస్ రికార్డ్ ఎక్కిన హోటల్. అందులో 6,118 రూమ్స్ ఉన్నాయి. అవి 'హై' లాండ్స్.. ఐలాండ్స్ కాదు! కొండల మధ్యన అందంగా, ప్రకృతి సౌందర్యం అంతా ప్రోది చేసుకున్న ఆ పరిసరాల్నీ లోపలున్న రైడ్స్‌నీ, షాపింగ్ మాల్స్‌నీ, కేసినోలనీ, బార్‌లనీ, హోటల్స్‌నీ, స్నోవరల్డ్‌నీ, చూడాలే కానీ వర్ణించలేం.

మా అమ్మా, పిన్నీ ఎస్కలేటర్స్‌ని చూసినప్పుడల్లా యుద్ధానికి సిద్ధమైన సైనికుల్లా చీరకుచ్చిళ్ళు పైకిపట్టుకుని భయంతో పక్కనున్న వాళ్ళ చేతులు పట్టేసుకుని ఎక్కడం.. పిజ్జా, గార్లిక్ బ్రెడ్ మొదటిసారి తినడం... పిల్లల్లా అల్లరి చేస్తూ ఫోటోలకి ఫోజులివ్వడం, పైన ఆకాశంలో నెమ్మదిగా పురుగుల షేపులో తిరిగే రైడ్స్ ఎక్కి ఉత్సాహపడడం.. అవన్నీ చూస్తుంటే, వాళ్ళల్లో మాకు మా పిల్లల చిన్నతనం కనిపించింది!

వృద్ధాప్యం మరో బాల్యం.

వాళ్ళు మనతో ఉంటే మనం పెద్దవాళ్ళం అవుతాం.

వాళ్ళు మనకి గారాబాలు చేస్తుంటే, మనం పసిపిల్లలం అవుతాం.

ఈ బిజీ బిజీ లైఫ్‌లో ఎప్పుడైనా మీ అమ్మా నాన్నల చేతులు పట్టుకుని, సంతలో తప్పిపోతారేమో అన్నట్లు జాగ్రత్తగా ఏ ఎస్కర్షన్‌కైనా తీసుకెళ్ళారా?

అప్పటి వాళ్ళ మొహాలు చూడండి. మీరు చూసుకోని మీ బాల్యం కనిపిస్తుంది! వేరే వీడియోలు అవసరం లేదు! మీ అమ్మకి కానీ నాన్నకి కానీ పుట్టినరోజుకి ఓ చీర, షర్టూ బదులు ఒక హాలిడే టూర్ బహుమతిగా ఇవ్వండి. తరువాత వాళ్ళ డైరీలు చదివి గిల్టీగా ఫీలయ్యే బాధలు తప్పుతాయి.

ఆ మొహాల్లో చిరునవ్వులు మీ కుటుంబానికి శుభాశీస్సులు!

NEW
Click here to share your comments on this story